

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Dat is pech, mentor weg: Het relaas van een teleurgestelde eerstejaars.

Quarles, I.

Citation

Quarles, I. (1989). Dat is pech, mentor weg: Het relaas van een teleurgestelde eerstejaars. *Bestuurskundige Berichten*, 4(3), 18-19. Retrieved from <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3233219>

Version: Publisher's Version

License: [Creative Commons CC BY-NC-ND 4.0 license](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

Downloaded from: <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3233219>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

DAT IS PECH, MENTOR WEG !

Het relaas van een teleurgestelde eerstejaars.

Leiden. Een nieuwe start, een nieuw begin. Vreemde mensen, een vreemde stad. Daartussen loopt een kleine, onwetende, net van school gekomen eerstejaars.

Hij heeft geluk, want hij loopt in de armen van zijn lieve mentor, hopen op een goed begeleide start.

Het noodlot slaat toe. Weg is zijn mentor. Foetsie. Om nooit meer terug gevonden te worden.

telefonisme

Menig eerstejaar zal dit verhaal heel bekend voorkomen. Helaas, moet ik daarbij zeggen. Naar mijn mening wordt er te hoog van de toren geblazen door de mentoraatcommissie (in ieder geval die van het afgelopen jaar). Je krijgt brieven thuisgestuurd over hoe het allemaal is, hoe goed het is om de mentoraatbijeenkomsten te volgen, maar ben je eenmaal goed en wel hier aangekomen dan hoor je vervolgens niets meer over die bijeenkomsten. Tijdens de introductiedag valt het nog wel mee. Je leert de groep een beetje kennen (inclusief je mentor). In sommige groepen klikt het goed, in andere minder, zelf denk je dat het nog wel gezellig kan worden. Het einde van een toch wel gezellige dag nadert en iedereen gaat naar huis met bepaalde gevoelens, hetzij gemengde, goede of

slechte. De leuze is daarbij: "Ik bel je nog wel!"

Daar sta je dan. Weer alleen, maar je weet dat je gebeld gaat worden. Het wachten daarop duurt lang, nog langer en na een paar maanden geloof je niet meer in het telefoontje. Krijg je toch bericht, dan behoort je tot de gelukkigen die een mentor met de juiste instelling hebben getroffen. Ook zijn er dan nog mentoren die nog wel bellen, maar dan zo'n afspraak maken dat niemand kan. Neem nou bijvoorbeeld dat je om 17.45 uur gebeld wordt of je om 18.00 uur met je mentorgroepje kunt eten. Niemand heeft dan natuurlijk nog een eetafspraak gemaakt, wel dus. Met het gevolg dat je je mentor uit het oog verliest. Dit is toch complete waanzin. Op zo'n manier kun je toch geen mentor zijn.

Ondertussen heb je in alle tussentijdse wachttijd alles wat je moet weten over het doen en laten op de universiteit zelf al opgezocht en onderzocht. Zaken als uittreksels, tentamenbank, huisvesting, werking van de UB en circulerende tentamens waar de mentor je mee had moeten helpen, heb je allemaal zelf uit moeten zoeken. Waarom zoveel ophef over mentoren als ze je niet echt op de goede weg helpen? Gelukkig zijn er ook wel andere geluiden van groepen die het wel goed met hun mentor hadden geregeld. Toch is dit maar een klein percentage. Vele groepen werden ook geleid door de eerstejaars zelf in plaats van hun

mentor). Moge het hiermee duidelijk zijn dat de aankomende mentoren gewaarschuwd zijn. Er moet meer gedaan worden om de mentoren duidelijk te maken wat er van ze verwacht wordt. Eén stap in de goede richting is daarvoor al gedaan in de vorm van de cursus "Vaardigheid in het begeleiden van groepen".

De aankomende eerstejaars hebben gewoon veel informatie nodig, die de mentoren ze kunnen geven, Als mentor moet je ze helpen, ze weten tenslotte nog maar bar weinig. Heren en dames aankomende mentoren, doe er wat aan!

Ingrid Quarles

KARTOEN - CARTOON - KARTOEN

GAT IN DE MARKT